

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 153 af 2. August 1914 (Indløseligheden af Nationalbankens Sedler).

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4102).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Første Næstformand (K. M. Klausen):

Denne og den følgende Sag paa Dagsordenen kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Første Næstformand (K. M. Klausen):

Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa den følgende Sag paa Dagsordenen omtales.

Birck: Om det sidste af disse Lovforslag: om den kongelige Mønts Forpligtelse til at udmønte Guld, skal jeg udtale, at der er ingen Fare for, at noget som helst Menneske kommer med Guld, der koster 15—16 Kr., for at faa 10 Kr. i Stedet, saa for saa vidt er Loven yndig overflødig; men den gør ingen Skade. Det første Lovforslag, som fritager Nationalbanken for at indløse sine Sedler, er derimod en Lov, som er betydelig mere afgørende, for den fastholder jo den nugældende Bestemmelse, hvorefter den danske Mønt i Virkeligheden ikke er Guld, men Papir, og et Papir, der er devaluteret, saaledes at vor Tikrone svarer til $2\frac{1}{2}$ g Guld, medens den i Virkeligheden skulde svare til 4 g Guld.

Jeg kan fatte mig i Korthed og henviser til en Tale, jeg holdt her i Tinget i Januar 1919 ved første Behandling af Lovforslaget om Nationalbankens Oktroj. Jeg endte da med at sige, at det var Nationalbankens Pligt at holde vor Valuta paa et højt og hæderligt Standpunkt. Denne Pligt har Nationalbanken ikke været i Stand til at opfylde og af de samme Grunde, af hvilke Nationalbanken ikke havde gjort det den Gang, nemlig fordi Marken i en voksende Grad har omklamret vor Krone og trukket den ned, og fordi Spekulationen herhjemme har drevet Priserne op. Og jeg maa have Lov til at sige, at baade i vor Markpolitik, i vor Iver efter at skaffe os Mark, og paa den anden Side ogsaa i vor Spekulation kan det ikke nægtes, at vore Banker har

haft meget Ansvar, ja, maaske det afgørende Ansvar. Jeg erindrer, at jeg, den Gang Marken stod i 37 Øre og Dollaren i 4 Kr., mente, at Marken vilde falde til 20 Øre, og at Dollaren vilde stige til 5 Kr. Jeg vil tilstaa, at min Spaadom var urigtig, for Marken er faldet til 7 Øre, og Dollaren er steget til 7 Kr. Det er det, der er sket. Jeg brugte i min Tale den Gang det Udtryk, at jeg frygtede for, at Guldet en skøn Dag vilde være ked af at gaa sammen med Sedlerne — Guldet er jo en Vare —, vilde rive sig løs fra Sedlerne og gaa over paa Varesiden. Det er det, der nu er sket. Udtrykt i Guld tror jeg at turde sige, at Priserne er i Færd med at falde, men udtrykt i et slet Papir stiger Priserne jo stadig. Jeg bad den Gang om følgende, som ikke blev opfyldt. Jeg bad om, at der skulde oprettes et Finansraad; det var meget sent, vi fik dette Valutaraad, der ikke var det samme som et Finansraad. Jeg bad om, at Staten ved Lov vilde standse Indførselen af Biler og forskellige Luksusvarer; heller ikke dette skete. Jeg bad om, at Nationalbanken maatte blive tvunget til at stille Guld til Raadighed til den nødvendige Import. Den Gang lod mine Ord i Ørkenen, nu er det mig en Glæde, at min Partifælle i Landstinget, Bankdirektør Schovelin, paa det Punkt har sluttet sig til min Optræden. Jeg bad endelig Ministeren om at undlade at udstede flere Sølvpenge, jeg erindrede om, at Sølvprisen var 23 pence pr. Unce før Krigen, i Juni Maaned var den oppe paa 54, og i Dag er den 83, d. v. s., at Sølvet har saa umaadelig en Værdi, at jeg godt kan forstaa, at man hamstrer de gamle Tokroner, idet de har mere Værdi end deres Paalydende. Jeg nævner dette, fordi det ærede 8de Medlem for Hovedstaden (Ivar Berendsen), som var de Radikales Ordfører den Gang, dadlede mig stærkt og sagde, at jeg misbrugte Tilhørernes Tid og deres Taalmodighed. Jeg vil have Lov til at sige, at det havde været bedre, om vi den Gang havde diskuteret Valutaspørgsmaalet end nu, hvor vi staar, som vi gør.

Vi har nu endelig faaet et Valutaraad. Jeg vil om dette sige, at det er begyndt med forholdsvis smaa Forholdsregler. Jeg tror ikke, der i dette Raad har været en Generaldebat om de egentlige Aarsager til Misæren og om, hvilken almindelig Politik man skulde følge. Man har nøjedes med forholdsvis faa Forholdsregler. Jeg mener vedblivende — og deri er jeg enig med Landstingsmand Schovelin —, at vi maa optage Spørgsmaalet om Indløseligheden i Guld,